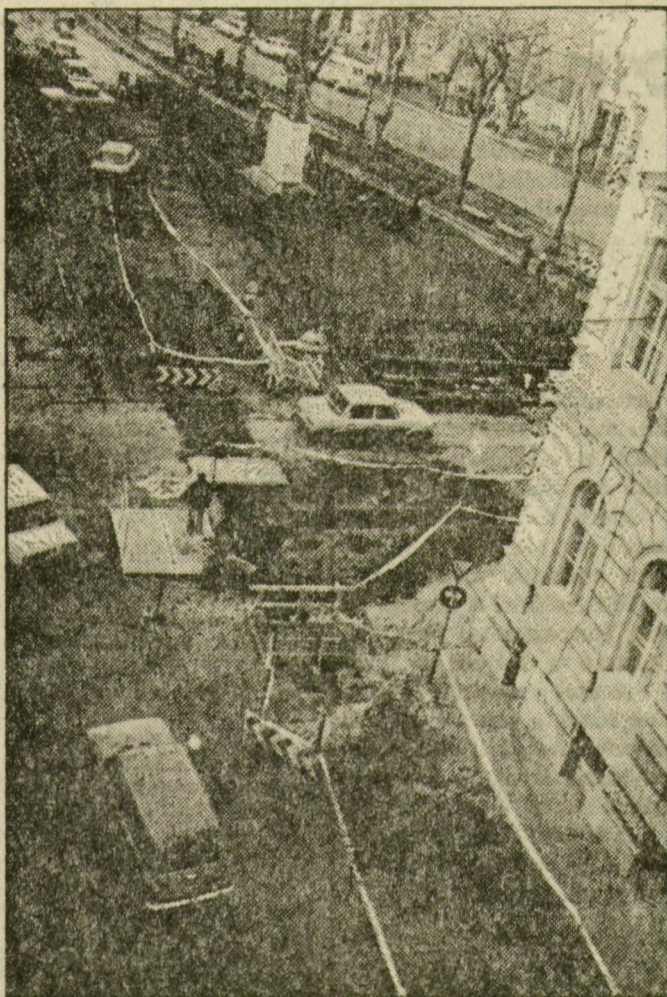
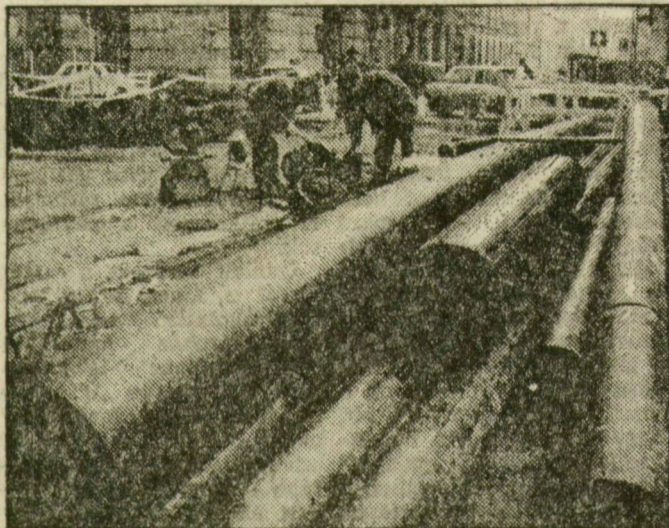

Vezetékcseré egyirányúsítással

Előregedett gázvezeték fölüjlesztésére kapott megbízást nemrégiben a Szegedi Magas- és Mélyépítő Vállalat. A Kölcsey utcai csöveseré a közlekedési rend megváltoztatásával jár együtt. Átmenetileg egyirányúsításokat vezetnek be — először a Tisza Lajos körút és a Fekete sas utca között, majd egy-egy kereszteződéssel tovább, a Kárász utcáig, illetve a Kelemen utcáig

Somogyi Károlyné felvételei

Elkelt a konzervgyár

(Folytatás az 1. oldalról.)

egy tervezési tervet megunt felszólaló úgy gondolta, hogy meggyet nem akkor kell tartósítani, amikor azt betervezték, s mellesleg 50 forint kilója, hanem akkor — esetleg terven kívül is —, ha azt 12 forintért adják. Többen meghatódtak most, hogy így magántulajdon lettek, s volt aki aggodalmának is hangot adott: Mi lesz ezután a szakszervezettel? Balázs András mindenkit megnyugtatót, a vezetőségnek kötelessége érdemben foglalkozni az asztalára tett szakszervezeti észrevételekkel.

Úgy tűnt, mindenki nagyon elégedett, s ennek kifejeződéseként a taps is felcsattant. A hangulatot — a városi televízióknak nyilatkozó — Szikszay Miklós mondata tükrözte legtalálóbban: „Boldogok vagyunk, hogy a tulajdona lehetünk”.

A munkásgyűlés utáni sajtótájékoztató a tömegkommunikáció érdeklődő képviselői közelebről is megismerhették Balázs Andrást, aki tulajdonképpen idén januárban járt először konzervgyárügyben Szeged-

den. (A korábbi sikertelen vásárlási akcióról is csak később szerzett tudomást.) Akkor egy váltó ügyében kereste meg a gyárat, s menet közben döntött úgy, hogy a cégben több van az egyszerű váltóügyletnél. Egy vertikumban dolgozó, frekvenciált magyar gyárat talált, ahol nagy a tisztaság, húsfeldolgozási technológiája például megfelel a

nyugat-európai export követelményeinek is.

Az ötletet nem sokáig dédelgette, megkereste a Vagyonügynökséget, s jelezte, hogy meg kívánja venni a gyárat. Időközben személyes kapcsolatai segítségével leépítette a felesleges készleteket, még Kelet-Európába is indultak korábban raktárakban porosodó szállítmányok.

Február 25-én irták alá a szindikátusi, illetve a társasági szerződést, létrejött a Sámson-Szeko Kft. Mindennek előfeltétele volt, hogy a vevő 275 millió forintot apportként bevigyen a vállalkozásba. Az egymilliárdos érték fennmaradó hányada jelenleg a Vagyonügynökségé. A Sámson azonban százszázalékos tulajdont akar szerezni, s 90 napon belül ki szeretné fizetni a Vagyonügynökséget. Ezt két forrásból tervezi: a privatizációs hitel lehetősége mellett egy New York-i bank 30 millió dolláros igérvényével is rendelkezik. A konzervgyár 1,4 milliárd forintos adósságot örökölt, ezt is minél hamarabb törleszteni szeretne az új cég.

A gyárat egy négyfős vezérképviselet irányítja majd, tagjai valódi tulajdoni jogokat is kaptak a Sámsontól. Az érintett tiltakozása ellenére Balázs András Szikszay Miklós vezérigazgató „járandóságát” forintosította is: mégpedig 20 millióban. Az ok egyszerű, a valódi érdekltség csak tulajdonosi működés esetén lehet igazán hatékony.

K. A.

Kovács András

Sámson

Balázs András 22 évet dolgozott egy termelés-vezetésben, tucatnyi országos találmánya volt, mielőtt 1989-ben megalakította első magánvállalkozását nagyredői telephellyel, 17 alkalmazottal. Mindez a zárt rendszerű hermetikus csomagolással kezdődött, majd a tatabányai OTP vállalkozókedvű vezetéssel folytatódott. A hiteltől vett 5 darab svéd dömpert segítségével hamar bekapcsolódott az ásványbányászathoz is. Gyöngyösön ma üveg-, illetve ampullagyártó robotok készül-

nek saját üzemében, s a közeljövőben átad egy európai színvonalú, nagy kapacitású automata csögyárat is. A Sámson Kft.-nek (Holdingnak) jelenleg körülbelül négyezer alkalmazottja, valamint pontosan 58 cége van, s ez utóbbiak 25-nek száz százalékban a tulajdonosa. Balázs Andrásnak volt a sajtótájékoztatón egy mondata, melyben összefoglalóan sikerült jellemeznie cégét: „Se nem Nyugat, se nem Kelet, kimondottan Balázs és magyar.”

Morzszak a Bibliából

... MEGKERESZTELVE ÖKET ... (Máté ev. 28:19).

A keresztkelések felnőttek körében történő gyakorlásáról kérdezett a közelmúltban a tv vasárnap reggeli, Virradóra műsorának szerkesztője a kamerák előtt. Olvasóim közül többen ajánlották, hogy a tisztában látás-értés érdekében itt is foglalkozunk e témával, mert igen drága, életető morzsája a Bibliának.

A keresztség szent jegye és pecsétje az Atya, Fiú, Szentlélek Isten szövetségébe, a keresztyén/keresztyény anyaszentegyházhoz kapcsolódásnak és tartozásnak. Ennek értékét próbálta eltorzítani a múlt évtizedek ideológiája, de még mindig bizonytalanul nyúlnak felé a múlt értékeit elismerők és maradandó élettartalmat keresők. Lássuk a tiszta forrást!

„NEKEM ADATOTT MINDEN HATALOM MENNYEN ÉS FÖLDÖN. MENJETEK EL EZERT, TEGYETEK TANÍTVÁNNYA MINDEN NÉPET, MEGKERESZTELVE ÖKET AZ ATYÁNAK, A FIÚNAK ÉS A SZENTLELEKNEK NEVÉBEN, TANÍTVÁ ÖKET, HOGY MEGTARTSÁK MINDAZT, AMIT ÉN PARANCSOLTAM NEKTEK; ÉS IME, ÉN VELETEK VAGYOK MINDEN NAPON A VILÁG VEGEZETÉIG.” (Máté, 28:18-20) Ezeket mondta Jézus

Azok a tanítványok, akik először hallották és megőrizték ezt a nagy kijelentést, hogy „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön” — látták a keresztben szenvedni és meghalni, látták üresen a sírbarlangját, a halál fölötti győzelmét, hogy él. Ezért elmenni, tanítvánnyá tenni minden népet, mindenki számára a legnagyobb jótevényt, mert aki ezt a Jézus Krisztust megismeri, magát rábizza, az nem marad magára kérdéseivel, bajjaival, annak támasza, oltalma, vezetője, megtartója ez a hatalom, mely győzelmet vett a minden emberi életet és értéket elpusztító halál felett. Az emberi erőt, értelmet és elképzelést messze túlhaladó dimenzió tárul fel ebben, amit a hit fogadhat be. Mindezek megerősítésére szól az „és ime, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Nagy jelentőségű itt az „ime” szó, amely a jelenvalóra mutat, bizonyít, hogy megmentsen attól a nagyon gyakori kísértéstől, melyben „velünk”-lételét esetleg vagy távoli jövőben reméljük.

A keresztség látható és emlékeztető jegye és eszköze a víz. A vízzel megkeresztelés elfogadása a hit és engedelmisség aktsusa, amiben Isten rendelkezését, útját, megtisztító erejét és áldásait fogadja a benne részesülő

Az egyház abban a bizonyosságban keresztel, és ez a bizonyosság minden keresztségben részesülő ajándéka lehet, hogy az örök Szentháromság Isten, aki bennünket teremtett, Fia testté tételében megváltásunkra hozánk jött, a Szentlélek kiárasztásával megszentel, és részt ad saját örök életében. „Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.” (Római lev. 6:3-4.)

„Akkik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.” (Galatához írt lev., 3:27.)

„Egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (I. Korinthusi, 12:13.)

Az Istennek hála az ő kimondhatatlan ajándékáért, aminek értékét, jaj, de tragikusan elmulasztottuk megismerni, megismerni. Boldog az, aki részese ennek a pecsétnek, és él mindazzal, amit a Szentháromság Isten kínál általa.

Papp László
református lelkész

Egérfogó

Egyszer volt, hol nem volt, 16 évesen a gimnázium nyári szüneteiben — mint bármelyik osztálytársam — dolgoztam. Egyik barátom édesapja postamester volt, így nekem nyaranta a tanyai helyettesítő postás presztízse kínálkozott. Több éven át a júniust-júliust a Gyoma környéki tanyavilágban töltöttem, száraz időben biciklilyeregben, esős napokon Lajos bácsi jámbor lovának hátán. A tanyai postásnak annak idején a levél, a távirat és pénzfizetésen túl más komoly feladatai is adódtak. Vállukon nyugodott a tanyai öregek rendszeres heti ellátása. Pontos térkép és eligazító iromány tudatta velem az első naptól, kihez, mikor és mit kell szállítanom (kenyér, só, cukor, krumpli...), melyik napon hol ebédelek, honnan hová szükséges vinni lekvárt, könyvet, hírt, esküvői meghívót, temetési értesítést, pletykát stb.

Történt egyszer, hogy heti feladatként Vaszkó Pistabács tanyájára került a sor. Ez a találkozó életem egyik meghatározó élménye lett. A világvégi rogyant tanya tapasztott falú szobájában szembesültem a

művészet ontogenezisével.

Persze, akkor még fogalmam sem volt az ontogenezisről, s a művészet történetének jellemző korszakváltásait, stílusjegyeit is csupán spontán érdeklődésemnek köszönhettem, az élmény mégis példa értékű. (Vagy 15 éve egyszer elmeséltem a történetet a szerkesztőségben. Egyik kollégám mindjárt tisztes tárcáiról versenyt kínált. A megadott időre elkészítette dolgozatát, én mostanig adós maradtam.) A téma azóta is fogva tartott. Történt ugyanis, hogy Vaszkó Pista bácsi — akinek heti kenyér-, cukor- és sóadagját szállítottam a Szabad Föld mellé — döbbenetes élménnyel ajándékozott meg. Egy nagygazda cselédjeként 1922-ben — nagy falusi bált követő februári hajnalon — letaposta mindkét lábát a malkacs két ökör. A lányok között népszerű, snájdig parasztfiú egy életre összetört és csonkos lábvégeire borsapkát húzva, visszavonult a Sárrét távoli tanyájára — mindörökké.

A '60-as évek elején, amikor az én vállamat húzta a postástáska, már vagy 40 éve élt magányosan a világvégi putriban, néhány birka, kecske és baromfi társaságában. Az egykori gazda családja fizette a mindenkori postásnak a megélhetés elemi részesedését. A dolgozóban nem is ez a csodálatos és meglepő, hanem az, hogy Vaszkó bácsi 1922 óta akácból, bükkből, somból és cseresznyéből, tiszafából és fenyőből mintegy kétszáz lábat faragott magának — és ezek ott sorakoztak a meszelt falak mellett. Ezek a felcsatolható, precízen kidolgozott falabak végigvezettek a művészettörténet változásain. Az első, legrégebbi lábak az egyiptomi íródeák frontális, némileg stilizált és kissé idétlen lábait mintázták, később föllelhetők voltak a falabakon Leonardo alakjainak izmos bicepszai, Michelangelo vasokombjai, El Greco megnyúlt figuráinak légius végtagjai, a barokk mesterek csavart testrészei, a realista alkotók szinte természetes megmunkálásai és a 20. századi avantgárdok kísérletei. Mind-mind nyomon követhetők voltak ezeken a világvégén, mindentől elzártan született lábábrázolásokon. És akkor még nem is beszéltem az olyan speciális stilizációkról, tipizálásokról, mint a kopjafák, pálcikaemberek, gyermekrajzok stb. Ott álltam egy parasztkénnel, két kiló liszttel, egy kiló cukorral és fél kiló sóval a művészettörténet közepében, és mozdulni sem bírtam. Fogva tartott a csoda és a döbbenet!

Később, pszichológiai tanulmányaim során, igazolva láttam ezt az egyszerű, megismételhetetlen élményt. Azt ugyanis, hogy az egyes ember saját élete folyamán végigéli — sűrítve és koncentráltan — az emberiség történetének, nembeli fejlődésének minden fontos állomásait. És azon a világvégi tanyán, egy magányos parasztember életében és önmegvalósítási kísérletében láttam sűrűsödni ezt a művészettörténeti ívet. Azóta Vaszkó bácsi halott. Valószínűleg cseresznyéből, tiszafából, bükkből, fenyőből, hársból, körtéből faragott lábait is elszállták az időben. Örökre?! Figyelem a napi híreket. Felidézem történelmi ismereteimet. Valóban igaz, hogy az emberiség története háborúságok és rövid békek egymásutánja? Vagy egyszerűen az emberiség képtelen túllépni saját köreire, s máig adós azzal a magasabb rendű tulajdonsággal, amellyel Vaszkó bácsi a sárréti tanyán rendelkezett? Azzal tudniillik, hogy történelmünk spirális körök egymásra épülő értékrendje. Hol szakadt meg ez a spirál? Bizonyára nem a lábakat faragó, nyomorék parasztembernél, ott, a világ végén.

hudi bajs